

„ABY WSZYSTKO NA NOWO ZJEDNOCZYĆ W CHRYSZTUSIE” (Ef 1, 10)

Przesłanie duchowej jedności do wiernych
Kościołów katolickiego i prawosławnego w Lublinie

Umiłowani, Siostry i Bracia w Chrystusie,

Rok obecny chrześcijanie przeżywają jako szczególny czas łaski, dziękując Bogu za to, że przed dwoma tysiącami lat Słowo Boże „stało się ciałem i zamieszkało wśród nas” (J 1, 14). Oglądając Jego chwałę i dziękując Bogu za wielkie dzieła zbawcze, pragniemy dołożyć wysiłków, aby na progu trzeciego tysiąclecia w naszych czynach widoczna była wierność Chrystusowemu przesłaniu z Wieczernika. Pragniemy razem budować wielką wspólnotę duchowej jedności, której symbolem pozostaje Kościół Pięćdziesiątnicy, ożywiany łaską Ducha miłości i prawdy. Chrystus modlący się do Ojca, aby „wszyscy byli jedno [...] jako i my jedno jesteśmy” (J 17, 21 n.) przypomina nam, że naśladowując doskonałość Boga winniśmy być budowniczymi jedności w naszych środowiskach.

Obowiązkiem uczniów Chrystusa, bez względu na to, czy należą do Kościoła katolickiego czy do prawosławnego, jest wspólna troska o świadectwo Ewangelii, dzięki któremu wszyscy poszukujący prawdy będą mogli łatwiej poznać miłość, jaką ukochał nas Ojciec niebieski. Nasza duchowa solidarność, zakorzeniona we wspólnocie modlitwy, winna prowadzić do przemiany świata ukazując, jak przez nasze współdziałanie wzrasta Chrystusowe Królestwo miłości, sprawiedliwości i pokoju. W burzliwych dziejach polskiej historii Lublin często stanowił czytelny symbol jedności i dialogu. Wśród jego mieszkańców znajdowali się oprócz Polaków także Żydzi, Rosjanie, Rusini, Niemcy, Ormianie, Włosi i Grecy. Wśród wierzących, których łączyła wiara w jednego Boga; znajdowali się wyznawcy judaizmu i ewangelicy, prawosławni i katolicy. Swym świadectwem wiary i troską o dobro wspólnie wpisali się oni w tradycję i kulturę naszego miasta. Świadectwo to niesie zobowiązanie dla nas wszystkich, abyśmy w codziennych postawach potrafili obecnie dawać wyraz dojrzałej trosce o te wartości, które łączą nas jako dzieci jednego Boga.

Dzieląc troskę o wierność duchowi Wieczernika, w świętym czasie przełomu tysiącleci list ten kierują do Was wspólnie Biskup Abel, prawosławny biskup lubelski i chełmski, oraz Arcybiskup Józef, katolicki metropolita lubelski.

Pragniemy Was serdecznie zaprosić do wspólnoty modlitwy, która wyrazi naszą duchową bliskość w nadchodzące dni. Wiąże się ona z przyznaniem przez Katolicki Uniwersytet Lubelski honorowego doktoratu dla prawosławnego patriarchy Rumunii Teoktysta. Uroczystość ta nastąpi we wtorek, 7 listopada, przy licznych udziałach dostojnych gości zatroskanych o harmonijne współdziałanie naszych dwu Kościołów. Pragniemy, aby towarzyszyła jej wspólnota modlitwy, która pozwoli nam lepiej odczytać zadania stawiane przed nami przez Boga. Dlatego też zgromadzimy się na modlitwie w katolickiej Archikatedrze Lubelskiej w poniedziałkowy wieczór, 6 listopada, oraz w Katedrze prawosławnej we wtorkowe przedpołudnie, 7 listopada. Jako Wasi pasterze serdecznie zapraszamy Was wszystkich do współuczestnictwa w modlitwie ożywianej Chrystusową prośbą „aby wszyscy stanowili jedno” (J 17, 20). Wspólnota podobnej modlitwy ma już swą piękną tradycję. Sześć lat temu, w Wielki Piątek 1994 r., rozważania Drogi Krzyżowej, której przewodniczył w rzymskim Koloseum Jan Paweł II, poprowadził prawosławny Patriarcha Bartłomiej, ekumeniczny patriarcha Konstantynopola. Rodzina ludzka, nękana przez podziały i konflikty, potrzebuje świadectwa podobnej jedności, aby budować piękniejszy świat ożywiany miłością, wyrażoną w tajemnicy Krzyża oraz nadzieją umacnianą przez Zmartwychwstanie Chrystusa.

Z historią Lublina związany jest również dramat ofiar Majdanka. Przypomina on o tragedii, która zrodziła się wtedy, gdy na miejsce ładu moralnego, określonego przez Boga, wprowadzono fałszywe bożki więzów krwi i wspólnoty narodu, budowanej na nienawiści i pogardzie dla innych narodów. Aby uczyć się życia z pamięci o tragediach niedawnej historii, młodzież szkół Lublina oraz młodzież z Ukrainy zgromadzi się 7 listopada na Majdanku, aby w modlitwie wyrazić pamięć o tych

naszych braciach, dla których obóz na Majdanku stanowił ostatni etap ich ziemskiego życia. Modlitwy za zmarłych poprowadzą wtedy przedstawiciele wspólnot żydowskich, muzułmańskich, ewangelickich, prawosławnych i katolickich. Ufamy, że więź modlitwy na Majdanku przypomni nam Jezusowe słowa „jeden jest Ojciec wasz w niebie” (Mt 23, 9). Wyrazem szacunku dla przedstawicieli tych wspólnot będą również honorowe doktoraty przyznane przez KUL dla głównego rabina Rzymu prof. Elio Toaffa oraz dla arcybiskupa najstarszej diecezji amerykańskiej, kard. Williama Keelera z Baltimore. Żywimy nadzieję, iż ci spośród Was, którzy nie będą mogli bezpośrednio uczestniczyć w wymienionych spotkaniach modlitewnych, będą nam towarzyszyć zarówno przez dar cierpienia, jak i przez wspólnotę refleksji ożywianej duchem modlitwy Wieczernika.

Honorowy doktorat dla patriarchy Teoktysta stanowi wyraz szacunku naszej społeczności dla tych wszystkich, którzy w trudnych czasach totalitarnej pogardy dla wiary religijnej starali się podtrzymywać tę wiarę oraz stawiać miłość Boga ponad wszystkie ludzkie wartości. Przypomina nam on świadectwo świętości okazywane przez wielu chrześcijan, którzy w czasach prześladowań potrafili żyć duchem wiary, zaś mocom zła przeciwstawiali świadectwo Bożej światłości. Równocześnie niesie on dla nas zobowiązanie, abyśmy potrafili przezwyciężyć uprzedzenia i uproszczenia, które niesie codzienne życie, aby dawać konsekwentne świadectwo wierności Ewangelii. Dokumenty historii dostarczają nam Wielu podobnych, pięknych świadectw. Czytamy w nich, że po upadku Powstania Styczniowego, kiedy Polacy wyrażali swój ból w stroju oznaczającym żałobę, także niektórzy prawosławni Rosjanie mieszkający w Lublinie solidarnie nosili oznaki żałoby. W prostych znakach, wyrażających smutek i ból, wyrażała się głęboka ludzka solidarność, ważniejsza od etnicznych więzów krwi czy doraźnych zasad politycznej strategii. Wierzmy głęboko, że także i obecne przeżycie wspólnoty łączącej nas wiary chrześcijańskiej znajdzie swój wyraz na poziomie codziennych zachowań, w których Ewangelia Chrystusa będzie dla nas ważniejsza od nawyków i obiegowych opinii obcych chrześcijaństwu.

Wyrażamy nadzieję, że obecny czas łaski będzie czasem pojednania, w którym więź wszystkich wyznawców Chrystusa stanie się znakiem nadziei i radości dla całej rodziny ludzkiej. Błogosławimy Wam na codzienne budowanie jedności ożywianej duchem Wieczernika. „Łaska Pana naszego Jezusa Chrystusa, miłość Boga i dar jedności w Duchu Świętym niech będą z Wami wszystkimi” (2 Kor 13, 13).

+ Abel

Prawosławny Biskup Lubelski i Chełmski

+ Józef

Katolicki Metropolita Lubelski